

အောင်မြင်
စာပေ

မြပုလဲခင်

အချစ်နွယ်

လုံးချင်းဝတ္ထု

အပိုင်း(၁)

အကယ်၍ သာ မမင်းပျိုတဝအတွင်းသို့ သူသာ မဝင်ရောက်ခဲ့ဘူးဆိုပါက မမင်းပျိုသည် မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးထမ်းနှင့်အညီ သမားရိုးကျအိမ်ထောင်ရေးကို ဖန်တီးတည်ဆောက်နေသော လေးစားဖွယ်ရာ အိမ်ရှင်မကောင်း၊ မိခင်ကောင်း၊ မိန်းမသားတစ်ဦးဟူသော ဂုဏ်ရည်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူတစ်ဦး ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

ယခုတော့ ...

မမင်းပျိုဟူသောမိန်းမသည် တစ်အိမ်ဝင် တစ်မြို့ထွက် ချစ်သူ၏ ခြေရာကို လိုက်ကောက် နေရသော ချစ်ဖွဲ့ကြီးသည့် မိန်းမအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိနေလေပြီ။

မည်သို့ဆိုစေကာမူ ...

ချစ်သူအပေါ်ချစ်ခြင်း၊ သစ္စာရှိခြင်း၊ အနစ်နာခံခြင်း၊ ခွင့်လွှတ်ခြင်း၊ နားလည်ခြင်းတည်း ဟူသော အင်္ဂါရပ်များ သည် သိက္ခာရှိသောအချစ်နှင့် ဒွန်တွဲနေသော မြင့်မြတ်သောအချစ်ဟု ခံယူထား မိသည် နှင့်အမျှ မမင်းပျိုသည် ...

အခန်း(၁)

မြေသားက ကျစ်လျစ်နေသည်။ ဒါကြောင့် ပန်းမပွင့်တာဖြစ်မည်။ ခက်ရင်းခွဲဖြင့် မြေသားကို ထိုးဆွလိုက်သည်။

ပန်းလိုလျှင် အပင်ကို ပျိုးတတ်မှ ဖြစ်မည်ဟူသော စကားကို သတိရလိုက်မိသည်။ အပင်ပျိုး ပြီး ရှင်သန်သွားအောင် ပန်းများ ပွင့်လာသည်အထိ မြေဆွပေါင်းသင်ရန်တာဝန်မှာ ပန်းကို ပျိုးသူ၏ အဓိကတာဝန်တစ်ရပ်ဖြစ်သည် ပင်။

"ဘာလုပ်နေတာလဲ မမင်းပျို"

အသံရှင်ကို မော့မကြည့်ဘဲနဲ့ မမင်းပျို အလိုလို သိလိုက်သည်။

"ကိုကို ဒီနေ့ပြန်လာတာ စောသလားလို့ "

"ဟုတ်တယ် မမင်းပျို၊ စောစောပြီး စောစောပြန်တတ်တာ ကိုကိုအကျင့်ပဲမှတ်လား ... ဘာပင်လေးတွေလဲ"

"တစ်ယူဇနာပါ ကိုကို"

"ဟင် ... ဒီနာမည် ကိုကို တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူး"

မမင်းပျိုက မြေဆွခက်ရင်းကို ဆေးရင်းဖြင့် ရေလောင်းလိုက်သည်။ ဆွထားသောမြေသား ထဲသို့ ရေများ လွယ်လင့်တကူစိမ့်ဝင်သွားသည်ကိုကြည့်ရင်း ကျေနပ်သွားသည်။ အရင်တုန်းက ရေလောင်းလိုက်လျှင် ရေများ သည် ဘေးသို့ စီးထွက်သွားသည်။

"အချို့ကတော့ ယိုးဒယားသနပ်ခါးလို့ လည်း ခေါ်ကြတယ်။ အမှန်တော့ သူ့နာမည်အရင်းက တစ်ယူဇနာတဲ့ ကိုကို၊ တစ်ယူဇနာအက္ခရာအဝေးရှိတဲ့ အရပ်ကိုတောင် မွေးစေတဲ့ အတွက် တစ်ယူဇနာ လို့ ခေါ်တာ

တဲ့ "

"ဟုတ်လား ... စာဆိုရှိသလား"

"ကျမ်းဂန်လာ စာဆိုတော့ ဟုတ်ဟန်မတူဘူး၊ တော်ဝင်ပန်းမှ မဟုတ်ပေပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ပါးစပ် ရာဇဝင်လာ နာမည်တော့ဖြစ်တယ် ကိုကို"

ကိုကိုက မမင်းပျိုကို သဘောကျစွာ ကြည့်လိုက်သည်။ မီးဖိုချောင်၌ သော်လည်းကောင်း၊ ပန်းပင်များ အကြား၌ သော်လည်းကောင်း၊ အမြဲလိုလို တကုတ်ကုတ် အလုပ်ရှုပ်နေတတ်သော ဤမိန်းကလေးကို သူမြတ်နိုးမိသည်။ သူ၏ ဘဝကြင်ဖော်အဖြစ် ရာသက်ပန် လက်တွဲရမည့်အရေး အတွက် သူကျေနပ်မိသည်။ တစ်ဆက်တည်းလိုလို ကမ္ဘာပေါ်၌ မိမိလောက် ကံကောင်းသူ မရှိနိုင်ပေ ဟု လည်း ထင်မြင်မိသည်။

"ဒါပေမဲ့ ကိုကိုရယ်၊ သူ့အနံ့က သနပ်ခါးနံ့လို သင်းပျံ့ပျံ့လေးမွှေးနေတာဆိုတော့လည်း သနပ်ခါးပန်းလို အများ ခေါ်တာလည်း မမှားဘူးလို့ ထင်တာပဲ"

"ဟုတ်ပါတယ် ... အမည်နာမဆိုတာ ပညတ်ချက်ပါလေ၊ ဘယ်လိုခေါ်ခေါ် သူ့ကို ရည်စူးတယ်ဆိုတာသိရင် ပြီးတာပဲ မဟုတ်ဘူး လား မမင်းပျို"

"မဟုတ်ဘူး ကိုကို"

"ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့ "

"ရည်စူးချက်ဆိုပေမယ့် အမှားကို အမှားမှန်းသိရင် အမှန်ကို ပြင်ပေးရမှာ ပေါ့၊ ဒါမှ နောင်လာနောင်သားတို့ အတွက် အမည်မှန်တစ်ရပ် အနေနဲ့ သိရှိမှတ်သားခွင့် ရသွားနိုင်တာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူး လား ကိုကို၊ သနပ်ခါးပန်းဆိုတာ နောက်ထပ်တစ်မျိုးရှိသေးတယ်၊ ဝါဝါလုံးလုံးတွေနဲ့ ၊

သနပ်ခါးနဲ့ ရပြီး ပွင့်တာလေ၊ ဟိုနားအပင်လေ၊ လာ ... မင်းပျို ပြမယ်"

မမင်းပျိုကို စိတ်ကူးယဉ်သမားဟူ၍ ပြော၍ လည်း မရ၊ လက်တွေ့ သမားဟူ၍ လည်း ပြော၍ မရ။ အမှန်တော့ သူမသည် စိတ်ကူးယဉ်ကို လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်တတ်သော မိန်းကလေး ဖြစ်သည်။

သူမကိုကြည့်ရသည် မှာ ဣန္ဒြေရရနှင့် တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သော သင်္ဃပန်းခိုင်လေးနှင့် တူသည် ၊ ကျက်သရေရှိသည် ဟု ကိုကိုစိတ်တွင် ထာဝရ စွဲထင်ကာ မြတ်နိုးနေမိခြင်းဖြစ်သည်။

"ဒီအပင်လေး ကိုကို၊ သူ့ကို အပင်လတ် အမျိုးအစားလို့ ခေါ်မလား၊ ချုံပင်အမျိုးအစားလို့ ခေါ်မလားပဲနော်"

"အပင်ကြီးအမျိုးစား မဟုတ်တာတော့ ကျိန်းသေတယ်"

"ဟုတ်တယ် ကိုကို၊ ဒါပေမဲ့ စောစောက တစ်ယူဇနာကတော့ (Plant) အပင်ငယ် အမျိုး အစားပဲ"

"ဒီအပင်က သနပ်ခါးလိမ်းတဲ့ အပင် မဟုတ်ဘူး နော်"

"ဒါပေါ့ ကိုကိုရဲ့ ၊ လိမ်းတဲ့ သနပ်ခါးပင်က ခြောက်သွေ့ပူပြင်းတဲ့ ရာသီဥတုကို ကြိုက်တယ်၊ ဒါကြောင့် အညာဒေသမှာ ပဲ စိုက်တာပေါ့"

"ဪ ... အဲဒီအပင်က ပွင့်ရင် တောသနပ်ခါးပန်းပဲပေါ့"

"သနပ်ခါးပင်က ပွင့်ရင် သနပ်ခါးပန်းပဲ ဖြစ်ရမှာ ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မင်းပျို အညာရောက်မှ သွားကြည့်ရဦးမယ်၊ ပန်းပွင့်မပွင့်ကိုလေ"

"မယ်မင်းပျို .. မင်းပျို .. မြန်မြန်လာစမ်းပါဦး ၊ ကိုယ်ကျိုးတော့ နည်းကုန်ပြီထင်ပါရဲ့ "

အိမ်ထဲမှ စီကနဲ ထွက်ပေါ်လာသော ဘွားဘွား၏ အသံကြောင့်

မမင်းပျိုရော ကိုကိုပါ ရုတ်တရက် ကြောင်သွားသည်။ ။

သို့သော် ခြေလှမ်းများကတော့ အိမ်ဘက်ဆီသို့ အလိုလိုလှမ်းပြီး သွားဖြစ်နေသည်။ ။ ဧည့်ခန်း၌ ထိုင်နေသူကို မြင်လိုက်ရသည် နှင့် မမင်းပျိုရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ။

"ဘုရား .. ဘုရား .. မင်းလွင်၏ သတင်းဆိုး မကြားရပါစေနဲ့ ဘုရား"

ဟု စိတ်တွင်း ကျိတ်၍ ဆုတောင်းလိုက်သည်။ ။

သို့သော် မမင်းပျို၏ ဆုတောင်းချက် မပြည့်ဝချေ။

"လာ .. လာပါဦးမင်းပျိုရယ်၊ ညည်းအဖေဆီ ဖုန်းမြန်မြန်ဆက်စမ်း"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဘွားဘွား"

"ဘာဖြစ်ရမှာ လဲ ... မင်းလွင် တောထဲမှာ ပျောက်သွားတယ်တဲ့ ၊ ချောက်ထဲ ကျသွားတယ် ဆိုလား"

"ဟင် ..."ဟူသော အာမေဇွိတ်သည် မမင်းပျိုရင်တွင်း မြည်ဟီးသွားသည်။ ။

"မရှာကြဘူးလား"

"ရှာပါတယ် ... သုံးရက်လုံးလုံးပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုမှ အစရှာမရဘူး၊ ဒါနဲ့ နီးစပ်ရာ မြို့နယ်ရဲစခန်းကိုတော့ လူပျောက်စာရင်း ဖွင့်ပြီး ဒီကိုချက်ချင်းတန်းလာတာ"

"ကဲပါ ... ဖုန်းဆက်စမ်းပါ၊ ကျုပ်ရင်တွေ ပူလှပြီ၊ အင်း အသက်တစ်ရာ မနေရ၊ အမှုတစ်ရာ တွေ့ရပေတယ်ကိုး"

"ကျွန်တော် ဆက်လိုက်ပါ့မယ်"

ကိုကိုက တယ်လီဖုန်းစင်ဘက် လျှောက်သွားသည်။ ။

"ဘွားဘွား ... သိပ်လည်း မပူပါနဲ့ ၊ မင်းပျို မပြောဘူးလား၊ အိပ်မက် မက်ပါတယ်လို့ "

ဘွားဘွားသည် ထိုအခါကျမှ အငိုမျက်လုံး ပျောက်ကာ မျက်လုံးအစုံပြူးထွက် လာပြီး ...

"ဟုတ်ပါ့ ... ညည်းအိပ်မက်က စင်းနေပါလား၊ ဒီလိုဆိုရင် ထပ်မက် ဦး၊ ဘယ်နေရာမှာ များ မင်းလွင်ရောက်နေသလဲလို့ "

"အိပ်မက်ဆိုတာ မက်ခိုင်းချင်တိုင်း မက်ခိုင်းလို့ ရတာ မဟုတ်ဘူး ဘွားဘွား၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ စိတ်က အလိုလိုသိနေတာ တစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့ မင်းလွင် မသေသေးဘူးဆိုတာရယ်၊ ဘယ်ခြေ ထေ ၁က^၁မ_၂၁ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဒဏ်ရာရထားတယ်ဆိုတာရယ်၊ နောက်ပြီးတော့ ငှက်ဖျား လိုလို ဝေဒနာရပ် ခံစားနေရတယ်ဆိုတာ လောက်ပါပဲ"

"ဟင် ... ဒီလောက်သိနေရက်နဲ့ များ ညည်းမောင်ဘယ်မှာ ရောက် နေတယ်ဆိုတာ မသိတာကို အံ့များ အံ့ပါရဲ့ "

ဘွားဘွား၏ သောကမီးသည် အံ့ဩခြင်းနယ်ပယ်သို့ ရောက်ရှိလာသ ဖြင့် တဒဂ်တော့ အေးချမ်းမှု ရသွားဟန်တူသည် ။

သို့သော် မမင်းပျိုရင်ထဲ၌ တော့ မီးတောက်မီးလျှံက တညီးညီး တောက်လောက်နေလေပြီ။ အချင်းတစ်ခုတည်းမွေးထားသော အမြွှာ မောင်အပေါ်၌ ပူပန်သောကမရှိဘဲ နေနိုင်ပါ့မလား။ တစ်နေ့က မက် သောအိပ်မက်၌ မိမိသည် တောကြီးမျက်မည်းထဲသို့ ရောက်နေသည် ။ အေးခနဲဖြစ်ကာ ရင်ထဲ သိမ့်ခနဲဖြစ်သွားပြီးနောက် ချောက်ကမ်းပါးတစ် ခုပေါ်မှ လိမ့်ကျသွားသည် ကို သိလိုက်ရသည် ။ ထို့နောက် ခြံနွယ်ပိတ်

ပေါင်းတစ်ခုပေါ်၌ တင်နေသော်ငြား ဘယ်ခြေထောက်သည်
ထုံကျဉ်သွား သည် ။ ဘာဖြစ်မှန်းမသိရစဉ် တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်သွား
သည် ဟု မြင်မက်လိုက်သည် ။ အိပ်ရာမှ နိုးလတ်သော် မင်းပျို၏
ဘယ်ခြေထောက်နှူးဆစ်သည် အမှန်တကယ်ပင် နာကျင်ကိုက်ခဲနေသ
ည် ။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ချွေးများ ရွဲနစ်ကာ အအေးပြန်မိ၍ ချမ်းတုန်
နေသည် ။

ဤသည် ကို ကောက်ချက်ချလိုက်သော် မင်းလွင် တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီ
ဟု မမင်းပျို စိုးရိမ်စွာ မဝံ့မရဲ တွေးထင်လိုက်သည် ။

သို့သော် မိမိ၏ တွေးထင်ချက် မမှန်ကန်စေလိုသဖြင့် နိမိတ်အိပ်မက်
မဟုတ်ပါစေနဲ့ ၊ ရိုးရိုးတန်းတန်း သွေးလေချောက်ချားသော အိပ်မက်
သာလျှင် ဖြစ်ပါစေဟု မမင်းပျို ဘုရားရှင်ထံ၌ ကျိတ်၍ ဆုတောင်းမိသ
ည် ။

မည်သို့ဖြစ်စေ ဘွားဘွားကိုတော့ အိပ်မက်အကြောင်းပြောမိသည် ။
ထိုစဉ်က ဘွားဘွားက အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့သာ ရှိသည် ။

"လာမယ်တဲ့ ... ခုချက်ချင်း လာခဲ့မယ်တဲ့ ဘွားဘွား"

ကိုကိုက မမင်းပျိုတို့ စကားဝိုင်းရှိရာသို့ လျှောက် လာပြီးပြောလိုက်
သည် ။

"အေးအေး ... ဒါမှ ချက်ချင်းလိုက်သွားရမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော်လည်း လိုက်ပါ့မယ်၊ ထူးခြားမှုရှိရင်
ချက်ချင်းဆက်သွယ်ဖို့ လည်း ကျွန်တော်မှာ ခဲ့ပါတယ်"

မင်းလွင်၏ သူငယ်ချင်း အာကာကို မမင်းပျို ကြည့်လိုက်သည် ။ သူ
အသွင်မှာ လည်း အသားအရေ ညိုမည်းကာ ပါးရိုးနားရိုးများကျလျက်

ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပုံရသည်။ ။

ဇင်းကျိုက်ရှိ သူငယ်ချင်း မင်းသန်းညွန့်ဆီ လိုက်လည်ရင်း တောက
စားထွက်ရာမှ ယခုလို သတင်းဆိုးကြားရခြင်းဖြစ်သည်။ ။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တော့ ဘယ်အချိန် ဘယ်ကာလရောက်မှ ဆက်
သွယ်မှန်း မသိနိုင်တဲ့ ဆက်သွယ်ချက်ကို ထိုင်ပြီး စောင့်ဆိုင်းမနေနိုင်ပါ
ဘူး၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လိုက်မယ်"

"ဘွားဘွားသဘောပါပဲ ... ကျွန်မကတော့ မင်းလွင်ကို အကောင်း
ဆုံးအခြေအနေမှာ တွေ့မြင်ရဖို့ အတွက် ဘုရားမှာ ပဲ သွားဆုတောင်းလို
က်တော့မယ်"

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မမင်းပျို ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ ။ ကိုကိုနှင့်အာ
ကာကို မျက်လုံးနှင့်အတူ ခေါင်းကိုပါ ဆတ်ခနဲပြုပြီး ခွင့်ပြုပါဦးဟု
သော အသံတိတ်သင်္ကေတကို ပြုမူပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့လိုက်သည်
။

လှေကားထစ် သုံးလေးထစ်မှ အလှမ်း၌ ဘယ်ဒူးဆစ်နာကျင်သွားသ
ည်။ ။ ဘာဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်မျှမရှိဘဲနှင့်။

ရုတ်ချည်းဆိုသလို မင်းလွင်ကိုပြေးမြင်ကာ မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလာ
သည် အထိ နင့်နင့်သီးသီး ဖြစ်သွားသည်။ ။

" ဘုရား.. ဘုရား.. မင်းလွင် အသက်အန္တရာယ်မှ ကင်းဝေးပြီး ချမ်း
သာရပါစေ ဘုရား။"

အခန်း(၂)

"ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ မမင်းပျို"

"ဘာရယ်လို့ တော့ မဟုတ်ပါဘူး ကိုကို၊ မင်းလွင် ပျောက်သွားတာ နှစ်ဆယ့်ခုနစ်ရက် ရှိသွားပြီနော်"

မင်းလွင်သည် အမြွှာမောင်ဖြစ်သည့်အတွက် မမင်းပျို၏ မောင်ညီမ သူငယ်ချင်းဆိုလျှင် လည်း မမှားချေ။ မမင်းပျို၏ အရင်းနှီးဆုံးနှင့် အချစ်ဆုံးသောသူဖြစ်သည် ။ သဘာဝချင်း မတူညီ၍ သာ မင်းလွင်ကို မျက်စိအောက်က အပျောက်ခံနိုင်ခြင်းဖြစ်သည် ။ ညီအစ်မ အချင်းချင်းသာ ဆိုလျှင် သွားအတူ၊ လာအတူ၊ စားအတူ၊ အိပ်အတူနှင့် မခွဲတမ်းနေပေလိမ့်မည်။ ယခုတော့ ...

"မျက်ရည်က ဘာဖြစ်လို့ ကျရပြန်ပြီလဲ မမင်းပျိုရာ၊ ပျောက်သောသူ ရှာရင်တွေ့တယ်ဆိုတဲ့ စကား ရှိသားပဲမဟုတ်လား၊ အခု အန်ကယ်က လည်း သူ့တပည့်တွေနဲ့ ဒေသခံတွေပေါင်းပြီး ရှာခိုင်းနေတာပဲကွယ်၊ ကိုယ့်စိတ်ကိုကိုယ် သိပ်ဒုက္ခမပေးနဲ့ ၊ အခုတောင် တော်တော်ကိုယ်ရေ စစ်သွားပြီ"

မမင်းပျိုက မျက်ရည်ကိုအသာသုတ်လိုက်ပြီး ကိုကိုအား မော့ကြည့်လိုက်သည် ။ ကိုကို၏ အေးချမ်းသော ကရုဏာအပြုံးက မမင်းပျိုထံသို့ အားအင်များ စီးဝင်စေသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရသည် ။ နောင်နှစ်ဆိုလျှင်

ကိုကိုအား မမင်းပျို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတော့မည်။ ကိုကိုနှင့်မမင်းပျိုတို့ ကို မိဘများက သဘောတူညီစွာဖြင့် ဖွင့်ဟကြေညာကာ လက်ထပ်ပေးမည်ဟု ကတိကဝတ်ပြုပြီးသားဖြစ်သည်။ ။

ဤကိစ္စကို ကိုကိုကလည်း လိုလိုလားလားဖြင့် ကျေနပ်သဘောတူသကဲ့သို့ မမင်းပျိုကလည်း လက်ခံပါသည်။ ။ နှစ်အိမ်တစ်အိမ်ကဲ့သို့နေကြသော ကိုကိုတို့ မိသားစုနှင့် မမင်းပျိုတို့ မိသားစု နှစ်စုကြားပိုမိုခိုင်မြဲသွားစေမည့် ရွှေလမ်းငွေလမ်းဖောက်မှုသည် ယနေ့ထက်တိုင် အထစ်အငေါ့မရှိ။

ကိုကို၏ ရိုးသားကြိုးစား ဖြောင့်မတ်တည်ကြည်သော စိတ်ဓာတ်ကို မမင်းပျို သဘောကျ သည်။ ။ မမင်းပျို၏ ဘဝကို ဦးဆောင်သွားနိုင်သော၊ လုံခြုံမှုပေးနိုင်သော၊ ချမ်းမြေ့ပျော်ရွှင်စေနိုင်သော သူတစ်ဦးဖြစ်လိမ့်မည်ဟု လည်း မမင်းပျို တစ်ထစ်ချယုံကြည်သည်။ ။

ထိုယုံကြည်ချက်ဖြင့် မမင်းပျိုသည် ကိုကိုအား လက်ထပ်ရန်သဘောတူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

"ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ"

"ဪ... ကိုကိုနဲ့ မမင်းပျိုတို့ လက်ထပ်ဖို့ ကိစ္စပါ"

ကိုကိုမျက်နှာ ပြုံးယောင်သန်းသွားသည်။ ။ ပြုံးတာကိုတောင် ပိပိရီရီသေသေသပ်သပ် ပြုံးတတ်သော ကိုကိုဖြစ်သည်။ ။

"အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ"

"မင်းလွင်ပြန်လာမှ ပဲ..."

"လက်ထပ်ဖို့ က အဝေးကြီးလိုသေးတာပဲ၊ ကိုကိုတော့ပို့စတင်ကျပြီးမှ မမင်းပျိုကို လက်ထပ်မယ်၊ ပြီးရင် ကိုကို တာဝန်ထမ်းဆောင်တဲ့ ဆီ

ကို မမင်းပျိုကိုခေါ်သွားမယ် ... လိုက်နိုင်ပါ့မလား"

"ဖဝါးခြေရာထပ်လိုက်နိုင်ပါတယ် ကိုကို"

မမင်းပျိုကို ကိုကိုက မချင့်မရဲဟန်လေးဖြင့် ပါးမို့မို့ကိုဆွဲလိမ်လိုက်သည်။ ဒါ အလွန်ဆုံး သော ကိုကို၏ ကိုယ်ထိလက်ရောက်မှုဖြစ်သည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက မမင်းပျိုအပေါ် အသည်းယား လာသည့်အခါ ပါးလိမ်ဆွဲတတ်သည် မှ အပ ကိုကိုသည် မည်သည့်အပြုအမူမျိုးကိုမှ မလုပ်တတ်ချေ။

"ဒီကြားထဲ မင်းလွင်ပြန်လာမှာ ပါ"

ကိုကိုစကားကြောင့် မမင်းပျိုရင်ထဲရှိနေသော မင်းလွင်အတွက် သောကအစိုင်အခဲသည် ချက်ချင်းလွင့်ပြယ်သွားလေသည်။

"ဟုတ်တယ် ကိုကို၊ ကျွန်မလည်း ကိုကိုလိုပဲယုံကြည်နေတာ၊ ကိုကိုဘာကြောင့်ပြောနိုင်သလဲ"

"အလောင်းမှ မတွေ့ဘဲ၊ အသက်ရှင်ရင် တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ ပြန်လာမှာပဲ"

မမင်းပျိုချင့်ချိန်လိုက်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ထိုအကြောင်းပြောဖို့ ရာကို တော်တော်အားယူရသည်။ မမင်းပျိုအား ခပ်ပေါက်ပေါက်ဟု ထင်မှာ စိုးရိမ်သည်။

"အိပ်မက်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ကိုကို ဘယ်လိုသဘောရသလဲ"

"ဘာသဘောကိုလဲ"

ကိုကိုက မျက်မှောင်အသာချီကာ မမင်းပျိုအားကြည့်လိုက်သည်။ မမင်းပျိုက ပါးချိုင့်လေး များ ပေါ်အောင် ပြုံးပြလိုက်ပြီး

"ဪ ... ကိုကိုကလည်း ၊ ယုံကြည်မှုရှိမရှိကို မေးတာပါ"

"အိပ်မက်ကိုယုံသလား မယုံသလား ကိုကိုတော့ တစ်ခါမှ မစဉ်းစား မိခဲ့ဖူးဘူး၊ သွေးလေ ချောက်ချားပြီးဖြစ်စေ၊ အစာမကြေတဲ့ အခါမျိုးမှာ ဖြစ်စေ၊ တစ်ခါတစ်ရံလည်း အိပ်ရာဝင်ခါနီး စွဲလမ်းသူရဲ့ ပုံရိပ်ဟာ အိပ် မက်အဖြစ် ထင်ဟပ်လာတာမျိုးလည်း ဖြစ်တတ်တာပဲ၊ ဒီတော့ အိပ်မ က်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုကို ဘာယုံကြည်မှု အစွဲအလမ်းမှ မထားဘူး မမင်း ပျို"

မမင်းပျို သက်ပြင်းချလိုက်သည် ။ အိပ်မက်အပေါ် ယုံကြည်မှုမရှိ သော ကိုကိုအား ညက အိပ်မက်အကြောင်း ပြောမပြတော့ဘူးဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုချလိုက်သည် ။

"အစွဲအလမ်းဆိုတာ သိပ်မထားတာပဲ ကောင်းတယ် မမင်းပျို၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ အစွဲအလမ်းဆိုတာ လူ့စိတ်ကို ဒုက္ခအပေးနိုင်ဆုံး သော အရာတစ်ခုဖြစ်နေလို့ ပဲ၊ ဒါကြောင့် ကိုကိုအနေနဲ့ မမင်းပျို စိတ်ဒု က္ခရောက်ရမယ့်အဖြစ်မျိုးကို မဖြစ်စေချင်လို့ အစွဲအလမ်း မထားနဲ့ လို့ ပြောရတာ၊ ကိုကိုပြောတာ သဘောပေါက်တယ်နော်"

မမင်းပျို ခေါင်းညိတ်လိုက်သည် ။ သက်တူရွယ်တူချင်းဖြစ်ပါလျက် ကိုကိုသည် လူကြီးဆန် သည် ။ အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ နေလေ့ရှိသည် ။ တစ်ခါတစ်ရံ မမင်းပျိုသည် ကိုကို၏ အေးစက် တည်ငြိမ်မှုကို စိတ်ပျက် မိသည် ။

သို့သော် ထိုလူမျိုးသည် အိမ်ထောင်ရေးအတွက် 'ကိုယ်ကြိုးဆွဲရာ ကနိုင်သောသူဖြစ်၍ အကောင်းဆုံးကြင်ဖော်ဖြစ်သည် 'ဟု ဘွားဘွား၏ တိုက်တွန်းချက်ကြောင့် မမင်းပျိုခေါင်းညိတ်မိခဲ့ သည် ။ ရှေးထုံးလည်း မပယ်နှင့်၊ ဈေးသုံးလည်း မလွယ်နှင့်ဟူသောစကားအရ လူကြီးများ ၏

စကား နားထောင်ခြင်းသည် မမင်းပျိုအနာဂတ်အတွက် အမှားအယွင်း မရှိနိုင်ဟု မမင်းပျို လက်ခံယုံကြည် ထားသည်။ ။

"ကိုင်း ... ကိုကိုပြန်တော့မယ်၊ စာဖတ်စရာတွေရှိသေးတယ်"

"နေပါဦး ကိုကို၊ သင်္ဘောသီးသုပ်ရှိတယ် ... စားသွားပါလား"

"လက်သုပ်တို့ လက်သုပ်ချဉ်တို့ မစားနဲ့ လေ၊ အခန့်မသင့်ရင် ဝမ်း လျှောတတ်တယ်"

"အို ... ကိုကို မစားချင်နေ၊ ကျွန်မတော့ မိန်းမပီပီ ချဉ်ချဉ်ငန်ငန်စပ် စပ်လေးကို သုပ်စားပစ်လိုက်မှာ ၊ ဗိုက်နာရင် ဆန်လွတ်နနွင်း သောက် လိုက်ရုံပဲ"

"ဝမ်းကိုက်တတ်တယ်"

"ဆောရီးပဲ ဆရာဝန်ကြီးရေ၊ ဇီဇာသိပ်မကြောင်နဲ့ ၊ မစားချင်နေ၊ ကျွန်မကိုတော့ မတားနဲ့ "

မမင်းပျိုက ပြောပြောဆိုဆို ကိုကို ထွက်မသွားခင်ထားရစ်ခဲ့ကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ။

ကိုကိုသည် တွေတွေကြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လိမ့်မည်ဟု မမင်းပျိုသိရှိနေသည်။ ။

"ဟဲ့ ... ကိုကိုကော"

"ဘွားဘွားမြေးသမက်က သိတော်မူတဲ့ အတိုင်း အသုပ်စားရင်ပဲ ချက်ချင်း ဝမ်းကိုက်ပိုးနဲ့ သေတော့မလိုလို ထင်နေတာ .. မစားဘူးတဲ့ "

"အေးလေ ... အနောက်တိုင်းဆေးပညာကို သင်ယူနေတဲ့ သူဆို တော့လည်း ဒီလိုပဲပေါ့"

"ဘွားဘွားသဘောတူတဲ့ မြေးသမက်ကြီးလေ"

"အမယ်တော် ... လူတွင် ပါလို့ နွားကျားကိုက်တာပါနော်"

"ဝေးပါသေး ... မင်းပျိုက လူကြီးစကား နားထောင်တတ်လို့ များ "

"ဪ ... ကျေးဇူးရှင်၊ ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

ထေ့လုံးငေါ့လုံးများ ဖြင့် မြေးအဘွားနှစ်ယောက် ရယ်မောနေစဉ် တဒင်္ဂအတွင်းမှာ တော့ မင်းလွင်အတွက် သောကပျောက်နေကြသည်။ ။

"မမကြီးရေ ... တယ်လီဖုန်း လာနေတယ်"

အိမ်၌ လက်တိုလက်တောင်း ခိုင်းရအောင် ခေါ်ထားသော မိသေးသည် နားယားသည် ဟု ဆိုကာ တယ်လီဖုန်းကို ဘယ်တော့မှ မကိုင်ချေ။

"ဟဲ့ ... ကိုင်လိုက်ပါလား"

"ဟင့်အင်း ... နားယားတယ်၊ ကြောက်တယ်"

"သေလိုက်"

မမင်းပျိုက သဘောသီးသုပ် နယ်နေသောလက်ကို မဆေးအားပဲ ပြေးထွက်ခဲ့ပြီး ဖုန်းခွက်ကို ဘယ်လက်ဖြင့် ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ။

"ဟယ်လို ..."

"သမီး မမင်းပျိုလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ"

"သမီးမောင်ကို ပြန်တွေ့ပြီတဲ့ "

"ဟင် ... ဟုတ်လား ဖေဖေ၊ ဘယ်မှာ လဲ၊ ခု လာပြီလား၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ဖေဖေဆီ မှာ လား"

ဝမ်းသာခြင်း ပယောဂဝင်ပူးသောအခါ မမင်းပျိုသည် အရာရာကို မေ့သွားကာ ဆွေ့ဆွေ့ခုန် မတတ်ဖြစ်ပြီး ပါးစပ်တွင်း ရောက်တတ်ရာ ရာတွေကို လျှောက်မေးမိလေသည်။ ။

"နေစမ်းပါဦး သမီးရဲ့ ၊ ဖေဖေပြောတာကိုများ ဆုံးအောင်နားထောင် ပါဦး"

"ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ၊ သမီး ဝမ်းသာသွားလို့ ပါ"

မမင်းပျို ကိုယ်ရှိန်ပြန်သတ်လိုက်သည်။ ။ မမင်းပျိုဆီ နားစွန်နားဖျား ကြားလိုက်ဟန်တူသော ဘွားဘွားသည် လည်း မမင်းပျိုနားရောက် လာပြီး ...

"ဘာတဲ့ လဲ"

စကားပြောခွက်ကို အုပ်ပြီး ...

"မင်းလွင်ကို ပြန်တွေ့ပြီတဲ့ "

"ဟေ ..."

ဘွားဘွား မျက်လုံးအစုံ ပြူးထွက်လာသည်။ ။ ထိုပြူးကျယ်နေသောမျက်လုံး၌ အရည်များ တောက်ပလျက်။ ။ ဝမ်းသာလုံးဆို့သွားဟန်တူသည်။ ။

"မင်းသန်းညွန့် ဖုန်းဆက်တယ်၊ ဒီနေ့ရထားနဲ့ တင်ပေးလိုက်ပြီတဲ့ ၊ ဧည့်သည် တစ်ယောက် လည်း ပါလာလိမ့်မယ်၊ အဲဒါ စားစရာသောက်စရာတွေ စီစဉ်ထား၊ နေစရာလည်း စီစဉ်ထား၊ သားအသက်သခင်လို့ ပြောတယ်၊ ဖေဖေ ဘူတာမှာ သွားကြိုပြီးမှ လာခဲ့မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ဪ ... ဖေဖေ၊ ဧည့်သည် က ယောက်ျားလေးလား မိ

နိုးမလား"

"ဟေ ... ဟုတ်ပါရဲ့ ၊ ဖေဖေလည်း မမေးလိုက်မိဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အပေါ်ထပ်က အခန်းလွတ်မှာ သာ ပြင်ထားလိုက်၊ သား အသက်သခင် ဆိုတော့ လိုလေသေး မရှိစေနဲ့ ၊ ကြားလား သမီး ... ဒါပဲ၊ အမေ့ကိုလည်း ပြောပြထားလိုက်ဦး"

"ဟုတ်ကဲ့"

မမင်းပျိုက တယ်လီဖုန်းခွက်ကို အသာချလိုက်သည် ။ ဘွားဘွားကို ရှင်းပြလိုက်သည် ။

"ညည်းအိပ်မက်အရ ဆိုရင်တော့ ယောက်ျားပဲ ဖြစ်မှာ ပါ၊ ရသေ့ပါ ဆိုတော့ ဘုရားခန်းမှာ သိပ်လိုက်တာပေါ့"

မမင်းပျို မီးဖိုဘက် ပြန်ဝင်လိုက်သည် ။

အိပ်မက်နှင့် ပတ်သက်၍ အစွဲအလမ်း မထားပါနှင့် ဆိုသော်လည်း မမင်းပျိုအိပ်မက်အတိုင်း ဖြစ်နေသည် ။ တစ်နေ့ညက အိပ်မက်ထဲတွင် ဂူတစ်ဂူထဲ၌ မင်းလွင်နှင့် လူတစ်ယောက်သည် ရသေ့တစ်ပါးကို ဦးချ နေသည် ဟု မြင်မက်သည် ။ ထိုအိပ်မက်ကို ဘွားဘွားအား ပြောပြခဲ့သည် ။

ကိုကိုကို စောစောက ပြောပြရန် အားယူသော်လည်း ကိုကို၏ အယုံ အကြည်ရှိပုံမရသော စကားကြောင့် မမင်းပျို ပြောပြခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။ ဘွားဘွားကတော့ မမင်းပျိုအိပ်မက်ကို နိမိတ်ပုံ အနေနှင့် ယုံကြည်လေ သည် ။

"ရသေ့တော့ ပါမယ်မထင်ပါဘူး"

"အေးလေ ... ပါတော့လည်း အရေးမကြီးပါဘူး၊ အိမ်က

အကျယ်ကြီးပဲဟာ၊ ရထားက ခြောက်နာရီလား ခုနစ်နာရီလားပဲ၊
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဧည့်ကောင်းစောင့်ကောင်းလို့ သာ မြင်ထားလိုက်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘွားဘွားရဲ့ ၊ ကျွန်မ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ်
ဘွားဘွား လှည်းတန်းဈေးဘက် ပြေးပါဦး၊ မိသေးကိုခေါ်သွား၊ ဘွား
ဘွားမြေးကြိုက်တဲ့ ပုစွန်ကျားတုပ် သွားဝယ်ပေး၊ နောက်ပြီး ငါးရုံခြောက်
လေး ရှာခဲ့ပေးပါဦး၊ နောက် ..."

"တော်ပြီ ... ကျုပ်သိတယ်၊ ညည်းလည်း ညည်းမောင်အကြိုက်ကို
သိသလို ကျုပ်လည်း ကျုပ်မြေးအကြိုက် သိတယ်၊ မိသေး ... ဘမောင်
ကို ကားထုတ်ခိုင်းလိုက်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဘွားဘွား"

မင်းလွင်သတင်း ကြားပြီးကတည်းက
ခြောက်သွေ့သွားခဲ့သောအိမ်ကြီးသည် မကြာခင် ပြန်လည်အသက်ဝင်
လှုပ်ရှားလာတော့မည်ကို မမင်းပျိုမှန်းဆကာ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုများ နှ
င့်အတူ အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်ခဲ့လေသည် ။ မင်းလွင်
အိပ်ခန်းပြင်ရန်ဖြစ်သည် ။

မမင်းပျို ယုံကြည်ထားသကဲ့သို့ မင်းလွင်မသေဘဲ ပြန်ရောက်လာ
တော့မည့်အကြောင်း ကိုကို အားလည်း တယ်လီဖုန်းနှင့် လှမ်းပြောပြရ
ဦးမည်။

အခန်း(၃)

"ဟင် ..."

ထူးခြားစွာရှိသည် က သူ၏ မျက်ဝန်း။ သာမန်အပြာရောင်များ ပေါ်၌ မျက်ဆန်နက်နက် ရှိကြသည် မှာ မမင်းပျိုတို့ မြန်မာလူမျိုးများ ၏ မျက်လုံးပင်။ ယခု သူက အစိမ်းရောင် မျက်ကြည်ပေါ်မှာ အနက်ဆန်ရှိသည် ။ မျက်ခုံးနှစ်ခုက လင်းယုန်အတောင်သဖွယ် ထူထဲကာ ဆက်နေသေးသည် ။ ပေါ်လွင်ဖြောင့်စင်းသောနှာတံ၊ နီထွေးကာ စုတ်ချက်ဖြင့် ကောက်ကြောင်းလိုက်ထားသည့်အလား ရှိနေသောနှုတ်ခမ်းမှာ ဆေးကူထားသော မိန်းမသားများ ၏ နှုတ်ခမ်းထက်ပင် လှနေသည် ။ ပို၍ ထူးခြားသည် ကား ဖြူဝင်းနှစ်နေသော အသားအရေမှာ နီစပ်စပ်မဟုတ်ဘဲ နို့နှစ်နောင် ပြေးနေခြင်း ကပင်လျှင် အသားဖြူသော မမင်းပျိုတို့ မောင်နှမတို့ အရှုံးပေးရလောက်အောင် အသားလှပေသည် ။

"ဒါ ကျွန်တော့်အစ်မလေ"

"....."

စကားတစ်လုံးမှ မပြောဘဲ မျက်လုံးတောက်တောက်ကြီးနှင့် တစ်ချက်ကြည့်သည် ။ ရှည်လျား သော မျက်တောင်များက မကော့ဘဲ စင်းနေသည် ။

"ဒါကဘွားဘွား"

"ဘွားဘွား"

ဘွားဘွားကို ပြုံးပြပုံက နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းလှသည် ။ ပါးချိုင့်လေးနှင့်ပါလား။ သွားစွယ်တန်း လေးများက ပုလဲသွယ်လေးများ စီတန်းထားသည့်နှယ်ရှိသည် ။ သွားတက်လေးက ပို၍ ကျက်သရေ ရှိစေပြန်သည် ။ ယောက်ျားတန်မဲ့ ဘာကြောင့်များ ဤမျှချောမောလှပနေရပါလိမ့်။

"မြေးက လူချောပဲ၊ တောသားနဲ့ လည်း မတူဘူး၊ မြို့သားတွေထဲမှာတော့ မင်းလို နုဖတ်ပြီး ချောတဲ့ လူမျိုး ကျုပ်တစ်သက် မတွေ့ဖူးပေါင်တော်၊ နာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲ"

ဘွားဘွားကတော့ သူမ၏ ဝသီအတိုင်း ဘွင်းဘွင်းကြီး ဖွင့်ဟချီးကျူးလိုက်သည် ။

မမင်းပျိုလည်း ဘွားဘွားကဲ့သို့ပင် သူ့အားဖွင့်ဟချီးကျူးချင်ပါသည် ။ သို့သော် သက်တူ ရွယ်တူ ဆန့်ကျင်ဘက်လူသားအား ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မချီးကျူးရဲပါ။ ပို၍ ဆိုးသည် က ရင်ထဲ၌ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ခံစားနေရခြင်းပင်ဖြစ်သည် ။

သူ့နာမည်အမေးကို သူမဖြေဘဲ မင်းလွင်အား အားကိုးတကြီး လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။ မင်းလွင်က ရယ်ကာ ...

"ခင်ဗျားဘာသာခင်ဗျား ဖြေလေဗျာ"

သူ၏ မျက်လုံးလေး၌ အားငယ်ရိပ်များ ယှက်သန်းသွားသည် ။ မျက်လွှာအချ၌ စင်းကျသွား သော မျက်တောင်ရှည်ကြီးများက အိပ်ပျော်နေသည့်အလား အပြစ်ဟူသမျှတို့ ကိုဖုံးကွယ်သမှု ပြုနိုင် သည် ။

"....."

"ဖြေလေဗျာ .."

"ကျုပ်မဖြေတတ်ဘူး"

"ခင်ဗျားကလည်း ဗျာ"

မင်းလွင်က အားမလိုအားမရ ညည်းတွားလိုက်သည်။ ။ မမင်းပျို မနေသာတော့။ စိတ်ရှုပ် နေဟန်တူသောသူ့အား သနားကရုဏာ သက်မိသည်။ ။

"နာမည်မေးတာ ခဲရာခဲဆစ် ရှိနေသလား၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ မင်းလွင်၊ ဧည့်သည် ကို စိတ်ညစ် အောင် မလုပ်နဲ့ လေ"

"ဒီလို မင်းပျို၊ သူ့မှာ နာမည်မရှိဘူး"

"ဟင် .."

"အလို ..."

မမင်းပျိုနှင့်ဘွားဘွားထံမှ အာမေဠိတ်အသံ ထွက်သွားရသည်။ ။ လူထူးဆန်းကို မြင်တွေ့ လိုက်ရသည့်အလား ဘွားဘွား၏ မျက်လုံးအစုံသည် မျက်မှန်ကို နှာရိုးပေါ်သို့ လျှော့ချပြီး ပြူးကြည့် လေသည်။ ။ မမင်းပျိုကသာလျှင် ရင်တွင်း ကရုဏာမြစ်ရေ လျှံတက်ရင်း "ဖြစ်ရလေတယ်" ... ဟု။ ။

"ဘဘုန်းက လူလေးလို့ ခေါ်တယ်၊ ဒါနဲ့ လူလေးဖြစ်နေတာ"

"မှတ်ပုံတင်တွေဘာတွေရော ပါရဲ့ လား ရှိရဲ့ လားဟယ်၊ ဧည့်စာရင်း တိုင်ရ ခက်နေဦးမယ်"

ဘွားဘွားက စိုးရိမ်မကင်းလေသံဖြင့်ပြောလေသည်။ ။ မမင်းပျိုမှာတော့ စကားပြောရန်ပင် မေ့နေသည်။ ။ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလွန်းသော သူ့အား ငေးကြည့်ရင်း ..

"ဘဘုန်းက သူ့ဒကာကြီးတွေကို မှတ်ပုံတင် လုပ်ခိုင်းထားလို့ ပါပါတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ တော့ ဒကာကြီးတွေက ဘဘုန်းခေါ်သလို လူလေးလို့ ပဲ မှ ညှိလိုက်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က သူ့အတွက် နာမည်တစ်ခု စဉ်းစားနေတာ"

"ရပြီလား .."

"မင်းပျို ဘယ်လိုသဘောရှိသလဲ၊ ငါကငါ့နာမည်နဲ့ ဆင်စေချင်တယ်။ နင်စဉ်းစားကြည့်စမ်း"

"ကဲပါ ... ကင်ပွန်းတပ်က နောက်မှ လုပ်၊ ဧည့်သည် မှာ နင်တို့ မောင်နှမကြားမှာ အနေခက် နေရှာပြီ"

"အမယ် ... ကျွန်မက ဘာမှ မပြောဘဲ ဘွားဘွားတို့ သာ"

"ကဲ ... အတွန့်တက်မနေနဲ့ ၊ ရေမိုးချိုးရအောင် ခေါ်သွား၊ ကျုပ် ထမင်းပွဲပြင်ထားမယ်"

"ဟုတ်သားပဲ ... သားတို့ က အပေါ်ကိုတောင် မရောက်သေးပါလား၊ မောင်လူလေးကို အခန်းထဲ ပို့ပေးလိုက်ဦး"

ဖေဖေပင်လျှင် ရေချိုးပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာရင်းပြောလိုက်သည် ။

"ကျွန်တော့်ခြေထောက်က အပေါ်တက်လိုက် ဆင်းလိုက်ဆိုရင် ဖြစ်မယ်မထင်ဘူး၊ အောက်ထပ်အိပ်ခန်းမှာ ပဲ နေတော့မယ်"

"အေး ... ဟုတ်သားပဲ၊ ဒါဖြင့် မောင်လူလေးကို သမီးပဲလိုက်ပို့ပေးလိုက်"

မမင်းပျို သူ့အား ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်သည် ။ သူသည် မမင်းပျိုကို တ

စံချက်ကြည့်ပြီး မင်းလွင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"လာလေ"

"....."

ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ပေကပ်ရပ်နေသည်။ ။ လှေကားထစ် သုံးလေးထစ်ပေါ် ရောက်နေပြီ ဖြစ်သော မမင်းပျိုမှာ ရပ်စောင့်ခေါ်သည်။ ။

"ကိုလူလေး ... လာလေ"

"မလာဘူး"

"ရှင်"

မမင်းပျို အံ့အားသင့်ခြင်း၊ စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းတို့ ရောထွေးသွားသည်။ ။ မင်းလွင်က ရယ်နေ သည်။ ။ ဖေဖေက ...

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ မောင်လူလေး"

"ကျုပ် ဒီလူနဲ့ ပဲ နေမယ်"

မင်းလွင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ တုံးတိဖြေလိုက်သည်။ ။ မမင်းပျို ပြုံးလိုက်မိသည်။ ။

"ဟုတ်တယ် ဖေဖေ၊ သူက ဘဘုန်းကလွဲရင် ဘယ်လူသားနဲ့ မှ နီးနီး ကပ်ကပ် နေဖူးတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဘဘုန်းပြီးရင် ကျွန်တော်က သူနဲ့ အနီးကပ်ဆုံးသူ ဖြစ်နေတော့ ကျွန်တော်နဲ့ ခွဲချင်မှာ မဟုတ်ဘူး "

"ဪ ... ဒါဖြင့် မိသေးရေ၊ ဘမောင်နဲ့ မတ်စေတို့ ကို သွားခေါ်ကွယ်၊ အောက်ထပ်အိပ်ခန်း ကျယ်ကို ပြင်ရအောင်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဘဘ"

"ဒါဖြင့် လောလောဆယ် ရေချိုးထားနှင့်ကြဖို့ ကျွန်မ အရင်ပြင်ပေးလိုက်မယ် ဖေဖေ"

"အေးအေး ... ဖေဖေတော့ ဗိုက်ဆာလို့ စားနှင့်တော့မယ်၊ သမီးမောင်တွေ ပြဿနာ သမီးတို့ ပဲ ကြည့်လုပ်ပေးလိုက်ကြဦး"

"ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ"

မမင်းပျိုက အောက်ထပ်၌ အိပ်ခန်းနှစ်ခန်း ရှိသည့်အနက် နှစ်ယောက်ခန်းသို့ ဝင်လိုက် သည် ။ အမြဲလှဲကျင်းထားသဖြင့် ဖုန်ကတော့ မရှိချေ။ ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဆပ်ပြာခွက်တွေ၊ ရေခွက်၊ သွားပွတ်တံ၊ သွားတိုက်ဆေး၊ ကိုယ်သုတ်ပဝါများကို ထည့်ပေးရသည် ။

အပေါ်ထပ်၌ ပြင်ထားသမျှတို့ အလကားဖြစ်သွားပြီ။

"ဒေါက် .. ဒေါက် .. ဒေါက်"

"မင်းပျို ... နင်ငါ့ကို သတိမရဘူးလား"

ချိုင်းထောက်ကြီးက တဒေါက်ဒေါက်နှင့် လျှောက် လာပြီး ပြတင်းပေါက်တံခါး ဖွင့်နေသော မမင်းပျိုအား မင်းလွင်က မေးလိုက်သည် ။

"ရတာပေါ့"

"ငါ့ကို သေပြီလို့ ထင်ပြီး မငိုကြဘူးလား"

"နင့်ကိုသေပြီလို့ ငါလုံးဝမထင်ဘူး မင်းလွင်၊ ဒါကြောင့် ငါမငိုဘူး၊ ဒါပေမဲ့ နင် ဒုက္ခတစ်ခုခု တွေ့နေပြီလို့ ငါထင်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတာပေါ့"

"ငါက နင့်ကိုသတိရတယ်"

"ငါလည်း သတိရတယ်၊ ဒါကြောင့် အိပ်မက်တွေ မက်တယ်၊ နင်

ချောက်ထဲကျသွားပြီး ချုံပုတ်ပင်တွေပေါ် တင်တာကော၊ ဂူတစ်ဂူထဲမှာ နင်ရောက်နေတာကော၊ နောက် .. ရသေ့တစ်ပါး"

"အဲဒါ ရသေ့ မဟုတ်ဘူး ... ဘဘုန်းကြီး၊ သစ်ခေါက်ဆိုးရည် သက် န်းက ရင့်လို့ ရသေ့လို့ ထင်ရတာ၊ ဆံပင်ကလည်း တအားအရှည်မြန် တော့ ဘယ်လောက်ရိပ်ရိပ် ထိုးထိုးထောင်ထောင် ဖြစ်နေတာ"

"ဪ .. ဟုတ်တယ် .. ဟုတ်တယ်၊ ငါကအိပ်မက်ထဲမှာ ဆိုတော့ ရိုး တိုးရိပ်တိတ်ပဲ၊ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်ကိုတောင် နင်နဲ့ အတူ နောက်ကျောဘက် လှမ်းတွေ့နေရသေးတာပဲ"

မမင်းပျိုက ပြောပြောဆိုဆို သူ့အား လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။ သူသ ည် မမင်းပျိုတို့ နှစ်ဦးအား စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လျက် ရှိသည် ။

"နင်အလုပ်ရပြီ မင်းပျို"

"ဘာအလုပ်လဲ"

"သူ့ကို လူနဲ့ လူပတ်ဝန်းကျင် ဆက်နွှယ်မှုအကြောင်း သင်ကြားပေး ဖို့ လေ"

"နင်ကကော"

"ငါလည်း သင်ပေးမှာ ပေါ့၊ လောလောဆယ် သူ့ကို နာမည်သစ်ပေး ဦးလေ"

"ငါစဉ်းစားလိုက်ဦးမယ်၊ သူ့ကို ရေချိုးဖို့ နင်ပြပေးလိုက်ဦး"

"အေး .. လာ .. ကိုလူလေး"

မင်းလွင်က သူ့အား ဦးဆောင်၍ ခေါ်သွားသည် ။ မမင်းပျိုက ပြတင်းပေါက်မှ ပြင်ပဘက်ဆီ သို့ ငေးကြည့်လိုက်သည် ။ ဪ ... မိုး

ကုန်၍ ဆောင်းအကူးဖြစ်၍ မြူနှင်းတို့ တောင် ဝေနေလေပြီ ကိုး။

တိမ်တောင်တိမ်လိပ်များက အမှောင်နှင့်လုကာ တိမ်ပန်းချီဆွဲလျက် ရှိနေလေသည်။ ။ မင်းလွင်မြူခိုးတို့ က ...

"ဟာ ... ရပြီ ... ရပြီ"

မမင်းပျိုက အလန့်တကြား လှမ်းအော်လိုက်သည်။ ။ မင်းလွင်က ရေ ချိုးခန်းအဝမှ လှည့်ကြည့် ကာ ...

"ဘာလဲဟ ... ဘာရတာလဲ"

"ဟိုလူနာမည်"

"ဘာလဲ"

"နင်က မင်းလွင်ဆိုတော့ သူက မြူခိုး .. မြူခိုးပေါ့၊ မကောင်းဘူး လား"

"အေး ... ကောင်းတယ်၊ မြူခိုး .. မြူခိုး . ဟုတ်ပြီ၊ ကိုလူလေးရေ ... ခင်ဗျား နာမည်အသစ်ရပြီ၊ မြူခိုးတဲ့ ... မြူခိုး"

မင်းလွင်နှင့်မမင်းပျိုသည် အချင်းတစ်ခုတည်းဆက် အမြွှာမောင်နှမ ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ စိတ်သဘောထားချင်း အမြဲတမ်းတူညီလျက်ရှိ သည်။ ။ မမင်းပျိုကြိုက်လျှင် မင်းလွင်လည်း ကြိုက် သည် ပင်။

"ခင်ဗျားကြိုက်လား"

"မသိဘူးဗျာ"

ရေချိုးခန်းထဲမှ အသံကြီးထွက်လာသည်။ ။ အသံဩဇာနှင့်ပြည့်စုံ သော အသံကြီးကိုပင် မမင်းပျို သဘောကျမိပြန်သည်။ ။

ဪ ... လူလောကကြီး၌ သမားရိုးကျနေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့ရသော မ

မင်းပျိုတို့ အတွက် ထူးဆန်းအံ့သြခြင်းနှင့်အတူ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးဖွယ်ရာ
လောကကို သူသည် ဖန်တီးပေးရန် ရောက်ရှိ လာသည် ထင်ပါသည်။ ။

"ဪ... မြို့ခိုးရယ်"

မမင်းပျိုစိတ်တွင် ကရုဏာသက်စွာ ညည်းတွားလိုက်မိလေသည်။ ။

အခန်း(၄)

"ဟာ .. ပြဿနာပဲ၊ မင်းပျို .. မင်းပျို"

မင်းလွင်က ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ရောက်ရောက်ချင်း ထမင်းပွဲကို ကြည့်ကာ လှမ်းကာ မမင်းပျိုကို လှမ်းအော်ခေါ်လိုက်သည်။ ။

"ဘာလဲဟ ... ငါဒီမှာ "

မီးဖိုချောင်ထဲ၌ ဆယ့်နှစ်မျိုးဟင်းချို ခပ်ထည့်နေသော မမင်းပျိုက လှမ်းအသံပြုလိုက်သည်။ ။

"မြူခိုးက သက်သတ်လွတ်ပဲ စားတတ်တာ"

"ဟင် ... ဟုတ်လား"

"ငါလည်း ရက်ကိုးဆယ် မိဋ္ဌာန်ထားတယ်"

"တယ်ဟုတ်ပါလား"

"ဟုတ်တယ် ... ဘဘုန်းကြီးက သက်သတ်လွတ်ပဲ စားလို့ လား မသိဘူး၊ သူ့အသားအရေက နူးညံ့ပြီး အမွှေးနံ့သာနံ့တွေတောင် ရနေတာ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ငါလည်း မြူခိုးလိုပဲ သက်သတ်လွတ် စားဖြစ်မလားပဲ"

"စားလေ ... ငါလည်း နင်တို့ ကိုလုပ်ပေးရင်းနဲ့ တတ်နိုင်သမျှတော့ စားတာပေါ့၊ ကိုင်း .. ဒါဖြင့် ခဏနေဦး၊ ငါမြင်းခွာရွက်သုပ်ပေးမယ်၊ နောက် အာလူးလေး ရှိလုပ်လိုက်မယ်"

မမင်းပျိုသည် မိသေးအကူအညီဖြင့် ဆီချက်ချက်၊ အာလူးကို ပဲဆီဖြင့် နှပ်ကြော်ကြော်သည်။ ။

"မိသေး ... ငရုတ်သီးအကျက်မှုန့်နှစ်ဇွန်းကို ကြက်သွန်ဖြူလေးနဲ့ ရောပြီး စပ်သီးထောင်း ထောင်းထားလိုက်ပါဦး"

"ဟုတ်ကဲ့ .."

ဓာတ်ငွေ့မီးဖိုဖြစ်သဖြင့် ခဏအတွင်း အကုန်ပြီးစီးလေသည်။ ။

"တစ်ခါတည်းသာ တန်းပြင်လိုက်တော့"

"ဟုတ်"

"ဪ ... ပြီးရင် ထမင်းစားနေတုန်း လိမ္မော်သီး နွှာထားနော်"

"ဟုတ် .."

"ဖေဖေ မစားသေးပါလား ဘွားဘွား"

"အေးလေ ... ညည်းတို့ နဲ့ မှ ပဲ စားတော့မယ်ဆိုပြီး ဆာလျက်နဲ့ စောင့်နေလေရဲ့ ... ပြီးပြီ လား"

"ပြီးပြီ ... အဆင်သင့်ပဲ၊ ဘွားဘွားပဲ လှမ်းခေါ်လိုက်တော့"

"အေး ..."

ဖေဖေ၊ မင်းလွင်နှင့် ဘွားဘွားအသံတို့ မှာ ညံစီနေသလောက် မြူခိုး၏ အသံသည် ပျောက်ဆုံး နေသည်။ ။

မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်နှင့် မြူခိုးကို မမင်းပျို ကရုဏာမိုးလေး တစ်မုံစိမုံ ရွာသွန်းမိသည်။ ။

"ဘွားဘွား ပုစွန်တုပ်ကျားတော့ မျက်နှာငယ်သွားပြီဟေ့"

"အမယ် ... ဘွားဘွားကလည်း ၊ မင်းပျို စားမှာ ပေါ့"

"ညည်းကကော မလွတ်ဘူးလား"

"လွတ်နိုင်ပေါင် ... ကြာသပတေးရက်တောင် အနိုင်နိုင်၊ ထိုင်လေ မြူခိုး"

ဖေဖေနှင့်မင်းလွင်က ထိုင်ပြီးသည့်တိုင်အောင် မြူခိုးက မထိုင်သေးပဲ မတ်တတ်ဖြစ်နေသည် ။

"ဟာ ... ဟုတ်သားပဲ၊ ထိုင် .. မြူခိုး"

ခြောက်စားပွဲထိပ်၌ ဘွားဘွား အမြဲထိုင်လေ့ရှိသကဲ့သို့ ဘွားဘွား၏ ညာဘက်တွင် ဖေဖေနှင့်မင်းလွင် ထိုင်နေကျဖြစ်သည် ။ ဘယ်ဘက်၌ မင်းပျိုတစ်ဦးတည်း ထိုင်လေ့ရှိသည် ။

ယခု မြူခိုးရောက်လာသောအခါ မင်းလွင်သည် သူ့နေရာထိုင်မိရာမှ မင်းပျိုအသံကြောင့် မြူခိုးကို သတိရသွားကာ မမင်းပျိုအား ...

"မင်းပျို ... နင်နဲ့ ငါ နေရာချိန်းတော့မယ်"

"ကောင်းတာပေါ့ ... ခုမှ လူမှန်နေရာမှန် ရောက်တော့တယ်၊ နင့်ထက်ငါက ငါးမိနစ်ကြီး များ တောင် ကြီးတာပဲ၊ ညာဘက်ထိုင်နေသင့်တာကြာပြီ၊ ဟုတ်တယ်နော် ဖေ"

"ဟုတ်ပ ... ဟုတ်ပ"

ဖေဖေက မင်းပျိုခေါင်းကို ချစ်စနိုးပုတ်လိုက်သည် ။ မမင်းပျိုက ရယ်ရင်း အကြည့်က မြူခိုးထံသို့ ရောက်သွားသည် ။ မြူခိုးက ဇွန်းနှင့်ခက်ရင်းကို ကိုင်ကြည့်ကာ စိတ်အိုက်နေပုံရသည် ကို မမင်းပျို ချက်ချင်းပင် သတိပြုမိလိုက်၍ ...

"မြို့ခိုင်းက ဇွန်းခက်ရင်းနဲ့ မစားချင်ဘူးထင်တယ်၊ မစားချင်ရင် ဘေစင်မှာ လက်သွားဆေး ပြီး ကျွန်မနဲ့ ဘွားဘွားလိုပဲ လက်နဲ့ စားပေါ့၊ မိသေး ဘေစင်ပြလိုက်"

ထိုအခါကျမှ အခက်အခဲမှ လွတ်မြောက်သွားသော ကလေးသဖွယ် သူ၏ မျက်နှာ ဝင်းပသွားကာ မိသေးညွှန်ပြပေးသော ဘေစင်၌ လက်ကို ဆပ်ပြာနှင့်ဆေးကြောပြီးမှ ထမင်းဝိုင်း ပြန်ထိုင်သည်။ ။

"တကယ့်ကို အရိုးခံသက်သက်ပဲ"ဟု ဖေဖေက မမင်းပျိုကို တိုးတိုးလေး လှမ်းပြောလိုက် သည် ကို မမင်းပျိုပြီးကာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ။

ထမင်းစားသည့်အခါ၌ ဣန္ဒြေကြီးတစ်ခွဲသားနှင့် ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါး ဘုဉ်းပေးသည့်နှယ် ရှိနေပြန်သည်။ ။

"ငရုတ်သီး ပါလိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ ဖယ်စားလိုက် မြို့ခိုင်း"

"ကောင်းပြီ"

"မြို့ခိုင်းက ငရုတ်သီး မစားဘူးလား"

"ဟုတ်တယ် မင်းပျို၊ ဒီကောင်က အပူအစပ် မစားဘူး၊ တကယ့်အသီးအနှံသမား"

"ဪ ... ဒါကြောင့် မြို့ခိုင်းအသားအရေက ဒီလောက်လှနေတာကိုး"

တောတွင်းသားတစ်ယောက်၏ အသားအရေဖြူဆွတ်နူးညံ့ခြင်းသည် သူ၏ အနေအထိုင်၊ အစားအသောက်ဟူသော အလေ့အထများ နှင့် သက်ဆိုင်နေခြင်းဖြစ်ဖို့ များ သည် ဟု မမင်းပျို ခန့်မှန်းမိ လိုက်သည်။ ။

"ဘဘုန်းက သူ့ဘဝကို လူဝတ်ကြောင်မစွန့်နိုင်သေးရင် လူကြားထဲ

နေကြည့်ပါစေဆိုပြီး ကျွန်တော်နဲ့ ထည့်ပေးလိုက်တာပါ ဖေဖေ"

"အေးလေ ... ဒါမှန်တာပေါ့၊ လူသားမှန်ရင် လူ့လောကထဲမှာ ပဲ နေထိုင်သင့်တယ်၊ မောင်မြူခိုးက စာတတ်သလား"

မြူခိုး မျက်လွှာပင့်ကြည့်သည်။ ။ စိမ်းလဲ့ပြီး ညှို့အားကောင်းသော သူ၏ မျက်ဝန်းကို ကြည့် ကာ မမင်းပျို သက်ပြင်းခိုးချမိသည်။ ။

"စာဆိုတာ ဘဘုန်းသင်ပေးသမျှ အကွရာတွေကိုလား"

"ဟုတ်တယ် ... အဲဒါလည်း စာပဲ၊ ခု မင်းကို မင်းအစ်ကိုအစ်မတို့ က မြူခိုးလို့ နာမည် ပေးလိုက်ပြီ၊ အဲဒါ မင်းပေါင်းတတ်သလား"

"မြူခိုးဆိုတာ လူနာမည်တော့ မဟုတ်ဘူး ၊ ဆောင်းအကုန် နွေအကူးကာလမှာ တောင်ခြေ တွေမှာ ရစ်သန်းဖွဲ့နှောင်နေတတ်တဲ့ မြေသားနဲ့ သစ်ပင်တွေအထက်ကအငွေ့တွေကို မြူလို့ ပဲခေါ်တာ၊ ဒါပေမဲ့ တင်စားကြတော့ မြူခိုးလို့ ခေါ်တယ်"

"ဟင် .."ဟူသောအာမေဠိတ်က မမင်းပျို၏ ရင်တွင်း၌ သာ နိဂုံးချုပ်သွားသည် ။ မြူခိုးသည် အရိုးခံသက်သက်ဟု ထင်ရသော်လည်း ဘဘုန်း၏ အတတ်အသိပညာများက သူ့ထံသို့ စိမ့်ဝင်နေပြီ ဆိုတော့ မြူခိုးအား အထင်သေး၍ မရနိုင်ပေ။

"ဒါပေမဲ့ နာမည်ဆိုတာ သတ်မှတ်ခေါ်စရာ ပညတ်တစ်ခုမဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကို မြူခိုးလို့ ခေါ်တာကို ကျုပ်ခွင့်ပြုပါတယ်၊ မြူခိုးပဲခေါ်ခေါ်၊ ဘဘုန်းလို လူလေးပဲခေါ်ခေါ်၊ ကျုပ်ကို ခေါ်မှန်း ကျုပ်သိနေတာပဲ၊ ကျုပ်မှတ်ထားပါ့မယ်"

"ဖေဖေတို့ က မြူခိုးကိုအထင်သေးလို့ လား၊ မြူခိုးက အင်္ဂလိပ်စကားလည်း ပြောတတ်တယ်၊ ကိုယ်ခံပညာတွေလည်း တတ်တယ်၊ ဗေဒ

င်နက္ခတ်ဆန်း ဒီပညာတွေလည်း တတ်ပြန်တယ်။ သူမတတ်တာ၊ စက်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို မထိတွေ့ဖူးလို့ မတတ်တာပဲရှိမယ်"

"အေးလေ ... ဒီလိုဆိုရင် ဒီအပိုင်းတွေ မင်းတို့ မောင်နှမပဲ သင်ပေးလိုက်ကြပေါ့။ တော်တော် နေသားတကျ ဖြစ်လာပြီဆိုရင် ကားမောင်းဆိုင်ကယ်စီး သင်ပေးလိုက်ကြ၊ ဒီရက်တော့ မင်းပျိုက လူလေးအတွက် လိုအပ်တဲ့ အဝတ်အစားတွေ လိုက်ဝယ်ပေးရင်း ဆံပင်လည်း ပုံသွင်းပေးလိုက်ပါဦး၊ ခုတော့ တာဇံနဲ့ တူနေတယ်"

မမင်းပျိုတို့ မိသားစု ပြုံးလိုက်ကြသည်။ ။ မြူခိုးကတော့ မျက်နှာကြီးအောက်စိုက်လျက် စိတ်ရှုပ်ထွေးနေပုံရသည်။ ။ မင်းလွင်က သူ၏ ပခုံးကို ပုတ်ကာ ...

"မြူခိုး ဘာမှ စိတ်ညစ်မနေနဲ့ ၊ ခင်ဗျားစိတ်ထဲ ပြောချင်တဲ့ စကားမှန်သမျှ လွတ်လွတ် လပ်လပ်သာ ပြောပါ။ ကျွန်တော့်မိသားစုဟာ ခင်ဗျားမိသားစုပါပဲ၊ ကျွန်တော့်အဖေကိုလည်း ကျွန်တော့်လိုပဲ ဖေဖေခေါ်ပါ။ ဘွားဘွားကိုလည်း ဘွားဘွား၊ မင်းပျိုကိုလည်း မင်းပျိုပေါ့ ... ဟုတ်လား"

"ကောင်းပြီ"

ထိုစဉ် မိသေးက လိမ္မော်သီးအမွှာပန်းကန်လာချရာ သူက အထူးအဆန်းသဖွယ်ကြည့်ကာ ...

"ဒါဘာလုပ်တာလဲ ... စားတာလား"

"အင် .."

မမင်းပျိုက ထမင်းနင်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။ ။ ဖေဖေနှင့်မင်းလွင်က ရယ်သည်။ ။ ဘွားဘွားက ...

"စားဖို့ လေ လူလေးရဲ့ "

"စားဖို့ "

"ဟား ... ဟား ... ဘွားဘွား စားဖို့ ကလည်း ဆင်ပါးစပ် နှမ်းပက်သ လောက် ရှိမှာ ပေါ့ဗျ"

မြူခိုးက သဘောကျစွာရယ်မောရင်း ပြောလိုက်သည်။ ။ မမင်းပျိုရင် ထဲ ကြည်နူးသွားသည်။ ။ တစ်ဆက်တည်း မြူခိုး၏ ဖြူဖွေးညီညာသော သွားစွယ်တန်းလေး၊ မေးချိုင့်နှင့် ပါးနှစ်ဖက်ပေါ်၌ သိသိသာသာ ချိုင့်ဝင် သွားသောပါးချိုင့်လေးများကို ကြည့်ကာ သဘောကျမိသည်။ ။ ယောက်ျားတန်မဲ့ ဘာကြောင့်များ ဤမျှချောမောနေရပါလိမ့်ဟု လည်း အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာ အပြေးအလွှား စဉ်းစားလိုက်မိ သေးသည်။ ။

"ဟုတ်သားပဲ ... မြူခိုးက အသီးအနှံဆိုရင် နှစ်လုံးသုံးလုံးလောက် စားတတ်တာ၊ တစ်ခါတလေ ထမင်းမစားဘဲ အသီးအနှံနဲ့ မီးလွတ်စားခဲ့ကြတာဆိုတော့ ဒီပန်းကန်ဟာ ကလေး ကစားစရာလို ဖြစ်နေတာပေါ့"

မင်းလွင်က ရှင်းပြသည်။ ။ မင်းပျိုက ..

"မသိပါဘူး ... ဒီလိုဆိုရင် ဟိုရေခဲသေတ္တာထဲမှာ မြူခိုးကြိုက်သ လောက်သာ ယူစား ... သိလား"

ရေခဲသေတ္တာကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။ ။ သူက ခေါင်းညိတ်သည်။ ။ ထမင်းစားခြင်း ပြီးဆုံးသွား သည်။ ။ ပက်လက်ပန်းကန်ပြား၌ ဘေးနှုတ်ခမ်း လုံးဝပေရေခြင်း မရှိချေ။

ဘေစင်၌ လက်ဆေးသည့်အခါလည်း ဆပ်ပြာမွှေးနှင့် အကျအန ဆေးကြော၊ ပလုတ်ကျင်း သည် ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် မမင်းပျိုစိတ်ထဲ

အလိုလိုကျေနပ်မိသည်။ ။

ထိုစဉ် ...

"ဟာ ... နည်းနည်းလေးပဲ နောက်ကျသွားတယ်"

"လာလေ ကိုကို၊ ကျွန်မစောင့်ပေးမှာ ပေါ့"

"နေပါစေ ... အိမ်ပဲ ပြန်စားလိုက်တော့မယ်၊ ဧည့်သည် ကိုလာကြည့်တာ"

ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ပန်းသီးနှစ်လုံးနှင့် လိမ္မော်သီးတစ်လုံးကို ခပ်တည်တည် နှိုက်ယူပြီး ထွက်သွားသော မြူခိုးကို မမင်းပျိုမေးငေါ့ပြရင်း ...

"ဧည့်သည် မဟုတ်ဘူး ... အိမ်သည် ပဲဖြစ်မှာ "

"ဟုတ်တယ် မောင်ကိုကို၊ သူ့ကို အန်ကယ်တို့ မွေးစားလိုက်ပြီ"

"သူက ကျွန်တော်တို့ ထက် မွေးလ တစ်လပဲ ငယ်တယ်ဆိုတော့ တစ်လငယ် အမြွှာညီ၊ အဲ ... မင်းပျိုအတွက် မောင်တစ်ယောက် ထပ်တိုးလာတယ်လို့ ဆိုရမယ်"

"သိပ်ကောင်းတာပေါ့"

ကိုကိုက ပြုံးချင်စွာဖြင့် အသိအမှတ်ပြုလိုက်သည်။ ။

ဘွားဘွားက မြူခိုးအား စိတ်ပူစွာဖြင့် ...

"ဟဲ့ ... ဘယ်သွားတာလဲ လိုက်ကြည့်လိုက်ဦး၊ တော်ကြာ ကားလမ်းတွေ ဘာတွေ ထွက်သွားလို့ ဒုက္ခရောက်နေဦးမယ်"

သံယောဇဉ်နွယ်လေးတစ်မျှင်သည် မမင်းပျိုတို့ မိသားစုအသိုင်းအဝန်းထဲသို့ စတင်ဝင်ရောက် ရစ်ပတ်နှောင်ဖွဲ့ လာလေပြီ။

"နာမည်ကကော"

"မြူခိုးတဲ့ လေ"

"မင်းပျို၊ မင်းလွင်၊ မြူခိုး၊ တယ်ဟုတ်ပါလား"

"ဟုတ်ရမယ်လေ ... မင်းပျို ပေးတဲ့ နာမည်ပဲ ကိုကိုရ"

မင်းလွင်က ချိုင်းထောက်ကို အားပြုကာ ထလိုက်သည်။

"မင်းလွင်ခြေထောက်က ..."

"ကျွန်တော်ဆက်ကုမှာ ပါ၊ လိုက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ် ... ကျွန်တော့်အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင် ကို တော်ကြာ လမ်းမထွက်သွားလို့ ခက်နေမယ်"

မင်းလွင်က ရယ်သွမ်းသွေးကာ အိမ်ရှေ့ဘက်သို့ လိုက်ထွက်သွားသည်။ မမင်းပျိုလည်း လက်ထဆေးသည်။ ကိုကိုက ဖေဖေအား ...

"ဖေဖေနဲ့ မေမေတောင် ညဘက် လာခဲ့ဦးမယ် ... အန်ကယ်ရှိမရှိ ကျွန်တော့်ကို လာကြည့် ခိုင်းလိုက်တာ"

"ရှိပါတယ်ကွာ ... သတင်းမေး လာကြမယ်ထင်တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ .."

ကိုကို၏ 'ဟုတ်ကဲ့'ဟူသောအပြောနှင့် နောက်ဆက်တွဲပါလာသော အကြည့်က မမင်းပျို အပေါ် ကျရောက်လာသည်။ မမင်းပျို ရိပ်မိလိုက်သည် နှင့် ရင်ထဲ၌ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားရသည်။ မင်းလွင်ပြန်ရောက်လာပြီးနောက်မှ မင်္ဂလာကိစ္စ စီစဉ်မည်ဟူသော ကတိစကားကို သတိရ လိုက်သည်။

မမင်းပျို ခြေကုန်လက်ပမ်းကျသွားသူနှယ် စိတ်အားအင်များ အလိုအလျောက် ဆုတ်ယုတ် သွားခဲ့လေပြီ။
